

STANOVISKO

ODBORU CENTRÁLNÍ HARMONIZAČNÍ JEDNOTKA Č. 22/2026

DOTAZ

Jak vykonávat následnou řídicí kontrolu?

SEZNAM SOUVISEJÍCÍCH PŘEDPISŮ A MATERIÁLŮ

INTERPRETOVANÝ PRÁVNÍ PŘEDPIS

- zákon č. 231/2025 Sb., o řízení a kontrole veřejných financí (dále „zákon o řízení a kontrole veřejných financí“)

DALŠÍ PŘEDPISY A MATERIÁLY

- Stanovisko CHJ č. 7/2025 k pověření interního auditu výkonem veřejnosprávní kontroly podle zákona č. 231/2025 Sb., o řízení a kontrole veřejných financí

ODPOVĚĎ

Nastavení způsobu výkonu následné řídicí kontroly je v kompetenci vedoucího orgánu veřejné správy. Ten odpovídá za to, aby byla kontrola nastavena přiměřeně, s ohledem na rizikovost jednotlivých operací, a aby umožňovala včasné zjištění případných nedostatků. Zákon o řízení a kontrole veřejných financí nestanoví konkrétní rozsah kontroly ani velikost kontrolovaného vzorku a ponechává rovněž na vedoucím orgánu veřejné správy určení osoby, která bude kontrolu vykonávat.

ODŮVODNĚNÍ ODPOVĚDI

Následná řídicí kontrola je upravena v § 15 zákona o řízení a kontrole veřejných financí. Provádí se u uskutečněných operací vybraných na základě posouzení rizik (§ 15 odst. 1), případně u všech operací, u nichž nebyla provedena předběžná řídicí kontrola na základě uplatněné výjimky z předběžné řídicí kontroly (§ 15 odst. 2). Způsob výběru operací, rozsah kontroly a forma její dokumentace jsou v kompetenci vedoucího orgánu veřejné správy a musí být upraveny vnitřním předpisem.

Zákon nestanoví konkrétní procentuální **rozsah kontrol** ani **velikost kontrolovaného vzorku**. Ten nelze stanovit jednotně ani paušálně, neboť závisí na celé řadě faktorů, které odrážejí charakter operací i specifika konkrétní organizace, zejména na míře jejich rizikovitosti, finanční hodnotě a složitosti, historické chybovosti, výsledcích předchozích kontrol, typu financování, objemu a charakteru kontrolovaných činností, vyspělosti vnitřního kontrolního systému a také na reálných kapacitách orgánu veřejné správy. Rozsah následné řídicí kontroly je proto nutné stanovit individuálně. Cílem je vždy zvolit takový rozsah vzorku, který umožní věcně a přiměřeně ověřit dodržování zásad řádného finančního řízení a funkčnost systému, aniž by kontrola byla neúměrně zatěžující nebo neefektivní.

Následná řídicí kontrola je ověřovací činností, nikoli dalším stupněm schvalovacího procesu. Tomu odpovídá i její charakter a odpovědnost s ní spojená. Jejím cílem je ověřit správnost provedených operací, dodržení zásad řádného finančního řízení a identifikovat případné nedostatky. Klíčovým kritériem je přiměřenost a vazba na rizikovost jednotlivých operací – kontrola musí být zaměřena především na nejrizikovější oblasti.

Konkrétní **způsob provedení následné řídicí kontroly** je ponechán na vedoucím orgánu veřejné správy. Obecně však platí, že osoba určená k jejímu výkonu prověřuje, zda byla operace provedena v souladu s právními předpisy, podmínkami, za kterých byla schválena, zásadou řádného finančního řízení, zda je doložena správnými a úplnými podklady a zda byla odpovídajícím způsobem řízena související rizika (§ 15 odst. 3). Součástí následné řídicí kontroly je rovněž sledování, zda příjmy, na které má orgán veřejné správy nárok, a výdaje, které je povinen uhradit, jsou realizovány včas a ve správné výši a od správné osoby, resp. ve prospěch správné osoby (§ 15 odst. 4). V případě zjištění nedostatků je nutné bez zbytečného odkladu přijmout odpovídající opatření nebo o jejich potřebě informovat vedoucího orgánu veřejné správy.

Zákon o řízení a kontrole veřejných financí nestanoví formu ani úroveň **podrobnosti záznamu o provedení následné řídicí kontroly** ani nevyžaduje samostatný doklad ke každé jednotlivé operaci. Například u hromadných, věcně stejných nebo opakujících se operací je možné provádět následnou řídicí kontrolu souhrnně za určité období, a to prostřednictvím souhrnného záznamu vztahujícího se k dané oblasti a vymezenému období. Stejně tak tento zákon nestanoví ani povinnost opatřovat jednotlivé doklady (např. bankovní výpisy) podpisem (ať už fyzickým či elektronickým) ani jejich tisk. Požaduje pouze, aby byla následná řídicí kontrola prokazatelně provedena a aby byla zachována auditní stopa (§ 8). Ostatní je ponecháno v kompetenci vedoucího orgánu veřejné správy.

Podle § 11 odst. 7 **vykonává** následnou řídicí kontrolu zpravidla **zaměstnanec** určený vedoucím orgánu veřejné správy. Zákon nestanoví konkrétní funkci ani pracovní pozici a neváže výkon této činnosti na roli příkazce operace, správce rozpočtu ani hlavního účetního. Rozhodující je, aby osoba vykonávající následnou řídicí kontrolu byla odborně způsobilá a kompetentní k posouzení dané operace, tedy aby byla schopna posoudit všechny relevantní aspekty operace podle § 15 odst. 3 zákona. Zákon nestanoví ani počet či pořadí osob, které mají následnou řídicí kontrolu provádět či potvrzovat, a ponechává určení odpovědné osoby či odpovědných osob na nastavení vnitřního kontrolního systému organizace. Zpravidla je vhodné, aby následnou řídicí kontrolu vykonávala jiná osoba než příkazce operace, případně jeho nadřízený, avšak tento požadavek není zákonnou povinností. Vždy je však nutné zajistit objektivitu posouzení a přiměřené oddělení odpovědností (§ 7).

Nemá-li orgán veřejné správy zaměstnance s odpovídajícími předpoklady pro výkon následné řídicí kontroly, může vedoucí orgánu veřejné správy v případech odůvodněných nízkou pravděpodobností výskytu nepřiměřených rizik rozhodnout, že následnou řídicí kontrolu vykonává jím určená fyzická osoba, která není zaměstnancem tohoto orgánu. U větších orgánů veřejné správy však tento postup zpravidla není vhodný.

Následnou řídicí kontrolu nemůže vykonávat interní auditor, neboť by tím došlo k narušení jeho nezávislosti (řídicí kontrola je součástí vnitřního řízení organizace, podrobněji viz [Stanovisko CHJ č. 7/2025](#)). Stejně tak není vhodné svěřovat následnou řídicí kontrolu nejvyššímu vedení organizace ani výhradně zaměstnancům ekonomických útvarů nebo osobám zapojeným do schvalování operací (správcům rozpočtu či hlavním účetním), protože ekonomické hledisko představuje pouze jednu z mnoha posuzovaných oblastí. Těžiště následné kontroly naopak spočívá zejména ve věcném prověření operace, posouzení zásad řádného finančního řízení a s tím souvisejících rizik.

Pokud má orgán veřejné správy zřízen samostatný útvar vnitřní kontroly, je vhodné svěřit výkon následné řídicí kontroly tomuto útvaru. V opačném případě je možné využít i jiné formy, například zapojení nadřízených osob, projednávání výsledků na poradách vedení nebo vytvoření ad hoc týmů složených z více příkazců operací a zaměstnanců ekonomických útvarů, které společně prověřují vybraný vzorek operací. Výhodou tohoto přístupu je větší míra objektivity i možnost sdílení zkušeností a dobré praxe. Takové řešení má však i svá omezení a nehodí se pro všechny typy operací.